

Mikkel Bruun Zangenberg: Intimitet på Intime

Publiceret 12/03/2021 i Kultur/Bøger
af Mikkel Bruun Zangenberg

FOTO // ANMELDELSE – “Et nænsomt fotografisk tilflugtssted for socialitetens bedste særheder”. Sådan beskriver Mikkel Bruun Zangenberg fotograf Magnus Cederlunds fotobog INTIME, en samling af fotos taget over otte år og frem til nedlukningen i marts 2020 på Café Intime på Frederiksberg. Billeder af et provisorisk, socialt fællesskab – yderligere cementeret og gjort intimt ved den fysiske berøring

”Det intime mellem mennesker er overbærenhed, tolerance, et tilflugtssted for særheder.” Sådan skrev filosofen Theodor Adorno i sin *Minima Moralia* (1951), og ordene kunne i og for sig godt hænge på et skilt over indgangsdøren til Frederiksbergs legendariske Café Intime, hjemsted for homoseksuelle, ja for mennesker; lige som de kunne stå som motto for fotokunstneren [Magnus Cederlunds ømme billedhyldest til intimitetens former på samme Café Intime](#).

Cederlunds fotos er taget i perioden 2012-2020, og lukker altså ned samtidig med den sociale intimitets
fvikling i det corona-ramte civilsamfund. Men i den store, otte år lange tidslomme inden, lykkes det

Cederlund at få lov at fange stedets mennesker indfoldet i forskellige slags intimitet.

”Intimitet” er et lidt pudsigt begreb. Det flagrer hen over ideen om privatlivet som beskyttet zone, gennem de sociale relationers mulige åbning for tolerance og overbærenhed med særheder, til kroppenes møde i det fysiske, seksuelle favntag. Men ”intimitet” er også noget fjerde, som Cederlunds fotografier gør tydeligt.

“

Er vi blandt samfundets udstødte, marginaliserede
enegængere? Ikke uden videre

På forsiden af *INTIME* betragter to af stedets gæster os, de ryger på hver sin cigaret, på bordet foran dem er et stearinlys tændt, på væggen bagved kaster to altmodisch lampetter deres gule lys ud i det mørke, tilrøgede lokale. Manden bærer det, der synes at være en semi-transparent kvindedragt belagt med simillistene i sindrige mønstre, mens kvinden er iført en tweedjakke; i udringningen kan vi se hendes ene bryst, henover hvilket nogle tynde, sorte bånd slanger sig.

Gennem den legende ombytning af de konventionelle, kønsfikserede uniformer (hun bærer jakken, han pyntedragten), åbner der sig et fjerde lag af betydning indlejret i ideen om ”intimitet”: nemlig den dunkle belysning i et i øvrigt mørkt lokale.

Vi kan også kaste et blik på intimiteten i Cederlunds fotografier på Café Intime ved at se på alt det, der *ikke* findes dér. Det er først og fremmest alt udendørs. Vi er inden døre, der er ingen blå himmel, intet dagslys. Der er ganske vist ved både åbningen og afslutningen af værket et enkelt foto taget ude foran Intime, men karakteristisk nok ved nattetide, og kun oplyst af et kunstigt gult lampeskær.

Overhovedet er al belysning inden døre dunkel, dæmpet, intim; vi mødes ikke af skærende neonlamper eller af et kridhvidt, elektrisk sparepærelys, lige som der heller ingen hvide vægge er. Ej heller er der nogen ikke-rygende afholdsmennesker og sportsfolk i neonfarvede løbesæt; alle ryger, alle drikker, i et sundhedssamfund der er nærved at betragte rygning og drikning som amoralske dødssynder.

Om tiden gælder det, at vi er der ud på døgnets små timer, uden for arbejdsdagens hamsterhjul. Endelig siger et kvalificeret gæt, at langt de fleste gæster ikke er medlemmer af det heteronormative samfunds hær af respektable, såkaldt normale heteromennesker.

Er vi blandt samfundets udstødte, marginaliserede enegængere? Ikke uden videre. På et af værkets fotos møder vi en nydelig ældre mand, glad og med veltrimmet overskæg, skjorte og slips, og i et blødt nålestribet jakkesæt. Og det er påfaldende, at Cederlund indfanger billeder af et provisorisk, socialt fællesskab – yderligere cementeret og gjort intimt ved den fysiske berøring. Set med corona-briller i 2021, er det påfaldende, hvor ofte og hvor meget stedets gæster rører ved hinanden; kys, omfavnelser, kærtegn er normen, også nøgne torsoer.

En anden vigtig omstændighed er de fotograferede gæsters blikke – de er typisk rettet udad mod beskueren; med stor selvfølelse og åbenhed. Man lader sine rynker og sine særheder beskue, og ser selv rygtløst på linsen.

Og som en ret enestående ting for København og Danmark: gæsterne findes i alle aldre; der er ingen aldersapartheid, dvs. at ”intimitet” her også konkret betyder, at man mødes hen over generationsskel.

Et nænsomt fotografisk tilflugtssted

Cederlunds fotografier er dels helt åbenlyst blevet mulige ved, at han har kunnet tage del i stedets intinkultur, indgå som en upåfaldende insider, snarere end som en nyfigen udefrakommende agent. Men dels også ved, at stedets gæster har tilladt kameraet at bevidne og dokumentere alle de intime stunder og stemninger, der måtte opstå en given nat.

Teknisk er det karakteristisk, at konturerne og linjerne i motiverne selv er lidt slørede, dæmpede, udviskede. Kameraets blik indbefatter en visuel tolerance, en ømhed, der på den ene side viser ansigternes furer og rynker, og kroppenes pletter og buler. Men som på den anden side ikke bader dem i et koldt afslørende lys, der slår ned på ufuldkommenhederne – Instagrams nådesløshed. Dette er ikke Instagrams semi-kommercielle salgsvindue, men den sociale intimitets hjemsted for tolerance.

Hos Intime er der fest! Billederne indfanger stemningen under en koncert; blandt hujende og glade mennesker; blandt venner samlet og bundtet i klynger. Men Cederlund giver også plads til mikrodetaljer. Som f.eks. en lille messingfigur oven på en hylde; vi møder den set fra ryggen; tilsyneladende forestiller den en art cowboy iført en blomstret vest. Ved foden af denne messingcowboy står en lillebitte grønt lysende, formentlig billig indisk elefantfigur. Vi har et tableau. Så mens langt hovedparten af fotografierne dvæler ved menneskene på stedet, er der også gjort plads til rummets

øverflod af ting, dimser, materielle objekter.

Måske er der kun få ting i verden, der er mere intime end et kys? På værkets allersidste side indfanger Cederlunds linse et kysende par. Hendes hånd hviler ømt om hans nakke, hans store hånd ligger varsomt på hendes underarm; på fire af hans fingre er tatoveret bogstaverne "S-O-R-G", på håndryggen et kranie. I begges hår skimtes enkelte grå streger. Hans øjne er en lille smule åbne, mens hendes er helt lukkede. Der er en stor ømhed og hengivelse i intims scenen. Det er et smukt sted at slutte.

Adorno skrev jo: "Det intime mellem mennesker er overbærenhed, tolerance, et tilflugtssted for særheder." Jeg synes det er muligt at sige, at Cederlunds INTIME selv er et nænsomt fotografisk tilflugtssted for socialitetens bedste særheder.

Magnus Cederlund. INTIME
Med tekst af Morten Alsinger og Christian Caujolle. Omslagstegninger af Thomas Winkler.
Journal

Facebook kommentarer

0 kommentarer

Sortér efter **Ældste**

Tilføj en kommentar ...

[Plugin til Facebook-kommentarer](#)

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

J A T A K , S E N D M I G P O V W E E K E N D

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at støtte vores arbejde? Bliv frivilligt støttemedlem her →

25 KR./MD. →

50 KR./MD. →

100 KR./MD. →

MIKKEL BRUUN ZANGENBERG SENESTE ARTIKLER

Mikkel Bruun Zangenberg, ph.d. i litteraturvidenskab, skriver for Weekendavisen.

